

gjorde Regning paa, at Rekruten skulde, naar han kom ind, være mere vant til Gymnastik og derigjennem bedre forstaa at bruge sine Kræfter og sit Legeme, at han skulde kunne bruge sit Gevær som Skytte. Jeg siger ikke, at disse Forudsætninger ere fuldstændig bristede; men det turde være utvivlsomt, at de ingenlunde ere opfyldte i det Omfang, man ventede. Vilde nu det ærede Medlem have en saadan Hær paa 100,000 Mand, maatte det ærede Medlem for Udgifternes Skyld tillige ønske, at de fik en ringere Uddannelse, og gjøre Regning paa, at man fik Befolkningen til at tage bedre fat. Men paa den Slags Forudsætninger kan imidlertid ingen Uddannelse bygges mere efter de Prøver, vi have haft Leilighed til at gjøre. Men dertil kommer et andet Punkt. Man kan med Hensyn til Uddannelsen gaa to Veie. Man kan have Mandstabet under Fanen i længere Tid og saa kun indfalde det enkelte Gange eller en enkelt Gang, eller man kan have en kort Uddannelsesfestid med hyppige Indfaldelser; det er jo den sidste Veie, vi ere flaaede ind paa. Men igjennem en kort Uddannelse har man imidlertid, hvormegen Flid der saa end udfoldes, ingen Garanti for, at det Lærte er gaaet over i Blodet, medmindre der sker hyppige Indfaldelser. Kan man haabe paa saadanne Indfaldelser? Have vi ikke nylig set, at det høie Folkething ikke vilde gaa med til Forstærkningens Indfaldelse, og efter denne Prøve vogter man sig for at bygge paa hyppige Indfaldelser. Jeg tror, det ærede Medlem paa alle andre Omraader, men hans Tilsgagn om at gaa med til Forstærkningens Indfaldelse tror jeg ikke paa. Ganske vist staar det i Flertallets Forslag fra 1880, men jeg tillader mig at minde om, at skjøndt hele Udvalget dengang bestemte Forstærkningens Indfaldelse i 12 Dage, saa negtede dog Flertallet iaar at gaa ind derpaa. Nu vil det ærede Medlem maaste sige: Ja, Et maa man huske, og det ville de Militære aldrig anerkende, at, naar Krigen udbryder, vil Fædrelandskjærlighed og Begeistring hidrage til at hjælpe over Manglerne ved Uddannelsen. Jeg giver det ærede Medlem nogen Ret deri, men alle Manglerne ved Uddannelsen kunne ikke afhjælpes ad den Veie. Lad os se hen paa den sidste store Krig i Frankrig, og det tør dog vel siges uden Fornærmelse for den danske Nation, at den franske Nation er fuldt saa begejstret og besjælet af Fædrelandskjærlighed, og kan nogen Nation i Verden finde hos sig en saa varm Patriot som Gambetta, der i den Grad forstod at indblæse Begeistring i det franske Folk? Men hvad udrettede da de Masséhæere, der tilveiebragtes.

Den tydske Hær kæmpede først i 4 Uger mod den keiserlige Hær, og tabte i den Tid 78,000 Mand. Derpaa kæmpede den i 5 Maaneder, væsentlig mod Gambettas Hær og paa alle Pladser, og hele dens Tab i denne Tid af 5 Maaneder var 51,000 Mand. Det ærede Medlem (Berg) vil gjerne have et Folk i Baaben, og det ærede Medlem fra Middelfart (Monrad) gav dette sin Tilslutning. Jeg vil ogsaa være med til at have et Folk i Baaben; men jeg forstaaer ved et Folk i Baaben noget Andet end det ærede Medlem (Berg). Et Folk i Baaben er ikke, at enhver Mand har et Gevær hængende i sin Stue og kan tage det ned. (Berg: Det kan dog være godt.) Ja, det kan være godt, at det er der; men det er endnu bedre, at han forstaaer at bruge det Baaben, han har hængende paa Knagen, som Soldat, naar han tager det ned, og det vil erindres, at nutildbogs gaa Fordringerne ikke tilbage, men frem. Hvor den spredte Fegtning er bleven eneraadende, stilles den Fordring til den enkelte Mand ved mange Leiligheder, at han skal være sin egen lille Fører, saa at, hvad man i Fredstid har anvendt paa en fornuftig Uddannelse, faar man mange Gange igjen i Krigen. Men vil man ikke en fornuftig Uddannelse, men blot tænke paa de store Tal, viudes der Intet, men man begaar den store Feil, at Grundlovens § 90, som jeg fuldt ud billiger, bliver ikke en Børneskat paa Befolkningen, men en Blodskat. Det ærede Medlem havde meget mod Militarismen — det kom igjen i hans Foredrag næsten uafbrudt — men jeg veed ikke, hvad det ærede Medlem forstaaer ved Militarisme. Vi Militære pleie at forstaa det saaledes, at den udvikles, hvor der er Bestræbelser i Retning af at gjøre Hæren til en Stat i Staten, og den fostres ved, at man giver Hæren Særrettigheder. Da de eneste Særrettigheder, som vi, mig bekendt, have efter Grundloven, ere, at vi have en begrændset Forsamlingsfrihed, og at vi ikke have Lov til at sige Nei, naar en Krigsminister vil forflytte os, saa tror jeg ikke, at der spirer saadanne Særrettigheder op, som man behøver at være bange for. Jeg tilstaaer, at den første Gang, jeg hørte den Anstuelse fremfætte, som det ærede Medlem gjorde, at det skulde være et særligt Udtryk for Militarismen, at vi ønske et befæstet Kjøbenhavn, et godt befæstet Kjøbenhavn, forstod jeg ikke det ærede Medlem. Det er den naturlige Sag i Verden, at vi med al den Sagkundskab, vi have, sige, at den Veie anse vi det for rettest at gaa. Det ønske vi; vi anse det for vor Pligt at danne os en Mening derom, men ville de Herrer ikke